

Informace

informace a informatika

Obsah

Články

Informace	1
Informatika	6
Klíčové slovo	8
Relevance	9
Správa dokumentů	10
Fulltextové vyhledávání	12
Autorský zákon	15

Reference

Zdroje článků a přispěvatelé	29
Zdroje obrázků, licence a přispěvatelé	30

Licence článků

Licence	31
---------	----

Informace

Tento článek **potřebuje úpravy**. Můžete Wikipedii pomoci tím, že ho .

Konkrétní problémy: *heslovitý úvod*

Jak by měly články vypadat, popisují stránky Vzhled a styl, Encyklopedický styl a Odkazy.

Informace (z lat. *in-formatio*, utváření, ztvárnění) je velmi široký, mnohoznačný pojem, který se užívá v různých významech. V nejobecnějším smyslu je informace chápána jako údaj o reálném prostředí, o jeho stavu a procesech v něm probíhajících. Informace snižuje nebo odstraňuje neurčitost (entropii) systému (např. příjemce / uživatele informace). Množství informace je dáno rozdílem mezi stavem neurčitosti systému, kterou měl systém před přijetím informace, a stavem neurčitosti, která se přijetím informace odstranila.^[1]

Užší významy informace lze zhruba roztřídit takto:

- **V běžné řeči:**
 - informace jako vědění, které lze předávat, jako obsah zprávy či sdělení;
 - informace (plurál) - místo, kde se lze o něčem informovat.
- **Ve vědě** je informace vnímaným údajem o vlastnostech a uspořádání objektu (negentropie).
- **V informatice** tvoří informaci kódovaná data (protiklad šumu), která lze vysílat, přijímat, uchovávat a zpracovávat technickými prostředky. Množství informace je rozdíl mezi neurčitostí (entropií) informace (nebo stavu) před a po zprávě. Občas je slovo informace chybně zaměňováno s pojmem data, který spíše představuje „to, z čeho informaci získáváme“ (například číslo na konkrétní osobu z telefonního seznamu). Nosičem informace je signál.

Výklad pojmu informace

Ve starší odborné literatuře můžeme najít snahu o uchopení pojmu informace rozdělením vnitřního obsahu pojmu do několika kategorií. (Niedhardt P.: Einführung in die Informationstheorie. Verlag Technik Berlin, Berliner Union Stuttgart 1957)

- **Informace sémantická** se zabývá pouze sémantickým významem slov.
- **Informace pragmatická** zohledňuje pouze přírůstek znalostí. Již známé není informací v tomto slova smyslu. Škola je zdrojem takovýchto informací.
- **Informace idealizovaná** je dána individuálním hodnocením příjemce a je závislá na jeho předchozím vzdělání a zkušenostech, ale i na jeho okamžitém emocionálním stavu. Např. co se mi ráno líbilo, už nemusí platit odpoledne.
- **Informace inženýrská**, definovaná C. E. Shannonem jako "snížení neurčitosti systému" a matematicky vyjádřená jako logaritmus pravděpodobnosti nějakého jevu (přenosu zprávy) při rovnoměrném rozložení hustoty pravděpodobnosti. Pro pravděpodobnost 1/2 při dvojkovém logaritmu dostaneme jednotku zvanou *bit*. Bit je pouze míra informace, jako je metr nebo coul mírou vzdálenosti.

Definice

Fyzikální definice: Informace je schopnost organizovat, nebo v organizovaném stavu udržovat.^[2] Informace obecně je proces vnímání a poznávání vlastností a uspořádání objektů kolem nás.

Pro živé bytosti lze definici informace doplnit také tím, že informace je odpovědí na otázku.^[2]

Vlastnosti informace

Informace (aby dostala fyzikální definici) musí mít určité vlastnosti

Informace měla by být:

- **pravdivá**
- **srozumitelná** - různé řeči, různé kódy, šifrování,
- **včasná**,
- **relevantní**, česky souvztažná - ne „já o koze, ty o voze“,
- **etická** - platí jen pro mezilidské vztahy. Není to podmínka nutná, jako předchozí, ale žádoucí.

Informace je nezávislá na svém energetickém nosiči. Změna energetického nosiče má za následek pouze změnu vlastností přenosové trasy (kanálu), ale smysl či obsah informace nemění. Je to jako s přepravou nákladu - náklad se nemění, ať použijeme k přepravě koně, auto, nebo letadlo.

Některé souvislosti

Signál

je vysílaný údaj o stavu a o uspořádání objektu. V případě příjmu a zpracování recipientem se může stát informací.

Modulace

je způsob přiřazení signálu jeho nosiči

Šum

je rozdíl mezi tím, co bylo do informačního kanálu vloženo a tím, co bylo přijato

Kanál

je informační cesta jakkoli realizovaná - např. i poštovní holub může být součástí informačního kanálu.

Záměrně falešná „informace“ se nazývá **dezinformace** nebo **lež**, pracuje s ní například propaganda. Rozdíl mezi dezinformací a lží spočívá v tom, že lež je používána pasivně jako obrana, zatímco dezinformace je aktivní. Nezáměrně špatná informace je **chyba** nebo **omyl**. Dezinformace, stejně jako chyba či omyl vede k nárůstu entropie systému, zatímco informace vede k poklesu entropie. Živé organizmy mají zápornou entropii.

Informace souvisí s rozlišováním, s rozdílem a určeností (například jako černé písmeno na bílém papíře). Informace má význam a je ji třeba odlišit od jejího hmotného nosiče – ať je to hlas, zvuk, obraz, písmo nebo disk. Povahu informace dobře vystihuje definice amerického antropologa Gregory Batesona: informace podle něho znamená „takový rozdíl, na němž záleží“ (*the difference which makes difference*).^[3]

Schopnost rozlišení informace (srozumitelnosti) pak souvisí s tzv. odstupem signálu od šumu, který se udává v decibelech jako $10 \times \log$ poměru energie šumu k energii signálu.

Původ pojmu

Latinské *informatio* znamená původně vtištění formy či tvaru, utváření. Slovo se však metaforicky používalo pro „utváření myslí“ – učení a vzdělávání – a odtud dalším významovým posunem mohlo znamenat i sdělení, zprávu. Odtud pochází slovo **informátor**, doložené od 16. století. Zkrácený tvar **info** vznikl až ve 20. století v angličtině. Vědecký zájem o informaci začíná také až ve 20. století v souvislosti s elektronickou komunikací a počítači a na druhé straně se studiem obecného uspořádání, struktur a kódů.

Šíření a uchovávání informace

Rostoucí význam informací ve smyslu vědomostí a zpráv obrátil od konce 19. století pozornost vědců – zejména lingvistů – ke studiu znakových systémů a kódů. Informace se šíří řečí a v historické době i písmem, které ji kódují pomocí slov, hlásek a písmen. Ty nesou informaci jen proto, že tvoří ucelené systémy (slovník, fonetiku, abecedu): hlásky nesou význam jen potud, pokud se od sebe zřetelně liší (Ferdinand de Saussure). S písmem vznikla první možnost trvalého uchovávání informace na hmotném nosiči, jež se dále rozvinula knihtiskem a konečně i elektronickými způsoby uchovávání kódované informace. Odtud vznikl i pojem informační společnost – společnost, která se ve stále větší míře opírá o shromažďování, využívání a šíření informací.^[4]

Přenos informace

S rozvojem elektrických a elektronických komunikací se informace stává i technickým pojmem, i když v poněkud posunutém významu, který se soustřeďuje na kódování informace a nezabývá se jejím smyslem či obsahem. Základním modelem pro přenos informace je soustava vysílač (kodér) – kanál – přijímač (dekodér). Roku 1948 publikoval Claude Shannon, který pracoval pro Bellovy laboratoře, průkopnickou publikaci *A Mathematical Theory of Communication*^[5], v níž se soustřeďuje na přenos zpráv, kódovaných v nějaké abecedě o konečném nebo početném množství znaků. Tak se stal jedním ze zakladatelů teorie informace.

Zpracování informací

Zatímco účelem analogového přenosu informace je pouze přeměna hlasu nebo obrazu na elektrický signál, jeho věrný (nezkreslený) přenos a opačná změna na zvuk nebo obraz, už v telegrafii se objevila možnost úsporného kódování znaků. Morseova abeceda kóduje písmena a číslice do posloupností krátkých a dlouhých signálů (tečka a čárka), které se snadno a spolehlivě přenášejí. Na podobném základě pracuje i dálkopis, kde se však převod znaků abecedy do binárního tvaru (a nazpět) děje automaticky.

Kódovaná informace a její nosiče (děrná páska, děrný štítek, magnetické nosiče atd.) otevřela i další možnosti strojového zpracování informace, z nichž se vyvinula současná počítačová technika a informatika. Slovo „informace“ se zde však používá v několika rovinách: text, který právě píše, kóduji do písmen, ta se v počítači převádějí na binární kódy (ASCII, UNICODE) a přenášejí mezi počítači v určitých formátech, ale nakonec jako posloupnosti elektrických signálů. Informace, které do systému vkládáme, dospějí ke svým adresátům jen tehdy, pokud všechny tyto transformace jejich kódování a zobrazení proběhnou podle přesně stejných pravidel v přijímači jako ve vysílači, jen v opačném směru. Přenosové sítě proto musejí pracovat s víceúrovňovými modely, kde si vysílače a přijímače na jednotlivých úrovních „rozumějí“: pisatel se čtenářem, program s programem, počítač s počítačem, modem s modemem atd.

Měření informace

Množství informace na hmotném nosiči lze dokonce měřit. V knihovnictví se užívá měření na stránky, novináři počítají slova nebo znaky a v počítači se informace měří na bajty nebo bity. Jeden Bit, odpovídá jednomu rozlišení typu „ano - ne“, nese informaci, ze které se dozvíme, který stav nastal ze dvou stavů pravděpodobných (např. házení mincí). Je to základní jednotka informace. Byte (též bajt) je skupina zpravidla osmi bitů, tím pádem může nabývat 256 různých hodnot a zhruba tak odpovídá jednomu znaku abecedy evropského jazyka (asijské symboly bývají obvykle kódovány užitím 2 až 4 bajty). Je to ovšem množství informace pouze v technickém smyslu slova: stránka textu může mít 1800 bytů, to ale neříká nic o tom, co je v nich zaznamenáno. Stejnou velikost mohou mít užitečné a smysluplné zprávy, prázdné řeči nebo konečně i samé mezery. Pro stanovení informační hodnoty souboru dat lze použít entropii.

Informace v dalších vědách

Vedle běžného významu informací jako zpráv a vědomostí se informace dnes stala odborným pojmem v biologii i ve společenských vědách, zejména pod vlivem objevu genomu a genetického kódu. Zde je často ztotožňována informace s jejím původem, spočívajícím ve vlastnostech a uspořádání pozorovaných objektů. Genetická informace je totiž kódována pomocí pouhých čtyř nukleotidů (ACTG), jejichž trojice (kodóny) řídí syntézu proteinů; běžnými prostředky lze tedy měřit její informační obsah. Podobný informačně teoretický pohled se dnes rozvíjí také ve fyzice i ve společenských vědách.

Odkazy

Související články

- Entropie
- Informatika
- Poznatek
- Zpráva

Literatura

- J. Cejpek, *Informace, komunikace a myšlení: úvod do informační vědy*. Praha: Karolinum, 1998 - 179 s. ISBN 80-7184-767-4
- J. Sokol, *Filosofická antropologie*. Praha: Portál 2003
- Niedhardt P., *Einführung in die Informationstheorie*. Verlag Technik Berlin, Berliner Union Stuttgart 1957
- Beneš P., *Informace o informaci*. BEN - technická literatura, Praha 2010, 123 s. ISBN 978-80-7300-263-3
- Stonier T., *Informace a vnitřní struktura vesmíru*. BEN - technická literatura, Praha 2002, 150 s., ISBN 80-7300-050-4

Reference

- [1] JONÁK, Zdeněk. Informace. In *KTD: Česká terminologická databáze knihovnictví a informační vědy (TDKIV)* [online]. Praha: Národní knihovna ČR, 2003- [cit. 2011-08-07]. Dostupné z: http://aleph.nkp.cz/F/?func=direct&doc_number=000000456&local_base=KTD.
- [2] P. Beneš: Informace o informaci. BEN, 2010
- [3] G. Bateson, *Steps to an ecology of mind*. St. Albans 1973, str. 428.
- [4] Sokol, *Filosofická antropologie*. Oddíl „Společenská komunikace“, str. 77-80.
- [5] (<http://cm.bell-labs.com/cm/ms/what/shannonday/paper.html>) A Mathematical Theory of Communication

Externí odkazy

- *Kurz práce s informacemi* [online]. Masarykova univerzita, 2007-05-10. Dostupné online. (<http://is.muni.cz/elportal/?id=718075>)
- KUŽELÍKOVÁ, NEKUDA, POLÁČEK. *Sociálně-ekonomické informace a práce s nimi* [online]. Masarykova univerzita, 2008-04-26. Dostupné online. (<http://is.muni.cz/elportal/?id=764924>)
- (anglicky)
- *Stanford encyclopedia of philosophy*, heslo Semantic Conceptions of Information (<http://plato.stanford.edu/search/searcher.py?query=information>)

Informatika

Tento článek pojednává o počítačové vědě. O vědě o informacích pojednává článek Informační věda.

Informatika
počítačová věda
Dějiny informatiky
Informatik
Charles Babbage
Alan Turing
Donald Knuth
další...
Programování
Obory informatiky
Teorie složitosti
Umělá inteligence
Teorie grafů

Informatika (počítačová věda) studuje výpočetní a informační procesy z hlediska hardware i software. V praxi se vztahuje k počítačům a od abstraktní analýzy algoritmů, formálních jazyků atd. pokračuje ke konkrétnějším tématům, jakými jsou programovací jazyky, software a hardware.

Charakteristika

Současný výzkum se věnuje zlepšení komunikace mezi člověkem a počítačem a zefektivnění způsobů tvorby, použití a hledání informací.

Computer science is no more about computers than astronomy is about telescopes.

Informatika se nezabývá počítači o nic více než astronomie dalekohledy.

- Edsger Dijkstra, informatik

Computer science is not as old as physics; it lags by a couple of hundred years. However, this does not mean that there is significantly less on the computer scientist's plate than on the physicist's: younger it may be, but it has had a far more intense upbringing!

Informatika není tak stará jako fyzika, pár set let za ní zaostává. To však neznamená, že si informatici naložili menší sousto než fyzici: informatika může být mladší, ale její vývoj byl mnohem intenzivnější.

- Richard Feynman, fyzik

Terminologie

Informatika vs. informační věda

Vzhledem k pojmenování teorie vědeckých informací v Sovětském svazu v 60. letech termínem **informatika** (též **vědní informatika**),^[1] a dalším historickým, společenským a terminologickým okolnostem, je informatika v českém a slovenském prostředí někdy zaměňována či ztotožňována s **informační vědou**. Informatika i informační věda jsou však v České republice i dalších zemích chápány jako zcela samostatné vědní a studijní obory a jejich smysl, náplň a poslání se tak značně liší. Zatímco předmětem a východiskem informatiky je počítač a jeho technické a programové

vybavení,^[2] informační věda se zabývá informacemi a psycho-sociálními aspekty jejich působení jako takovými, tj. zabývá se zákonitostmi procesů vzniku, zpracování, měření, kódování, ukládání, transformace, distribuce a recepce informací ve společnosti.^[3] Informační věda tak, podobně jako ostatní neinformatické společenskovední, humanitní i přírodovědné obory, pouze využívá práce a výsledků informatiky (počítačové vědy) v podobě využívání hardware a software, které informatika vytvoří, za účelem zkoumání informací a psychosociálních aspektů jejich vzniku, zpracování, měření, kódování, ukládání, transformace, distribuce a recepce ve společnosti.

Související terminologie (informatika vs. informační věda) v dalších jazycích

Informační věda a informatika (počítačová věda) jsou, podobně jako v češtině, terminologicky rozlišovány i v dalších jazycích, a to:

- v angličtině:
 - informační věda jako *Information science*
 - informatika (počítačová věda) jako *Computer science*
- v němčině:
 - informační věda jako *Informationswissenschaft*
 - informatika (počítačová věda) jako *Informatik*
- ve francouzštině:
 - informační věda jako *Science de l'information* nebo *Sciences de l'information et des bibliothèques* či *Sciences de l'information, documentation*, popřípadě *Sciences de l'information et de la communication* (tj. vědy o informacích a knihovnách či vědy o informacích a dokumentaci, popřípadě vědy o informacích a komunikaci)
 - informatika (počítačová věda) jako *L'informatique*
- ve slovenštině:
 - informační věda jako *Informačná veda*
 - informatika (počítačová věda) jako *Informatika* nebo *Veda o počítačoch*
- aj.

Další příbuzné termíny

Informační technologie (IT) – anglicky *information technology*

Informační technologie studují vše, co se týká fungování počítačů po technické stránce. Název je odvozen od slova informace, jelikož počítače nepracují s ničím jiným, než s daty (informacemi).

Teorie informací – anglicky *information theory*

Teorie informací je věda spojující aplikovanou matematiku a elektrotechniku za účelem kvantitativního vyjádření informace. Zabývá se bezztrátovou kompresí (např. ZIP), ztrátovou kompresí (např. MP3), kapacitou přenosového kanálu (např. DSL).

Reference

- [1] CEJPEK, Jiří. *Informace, komunikace a myšlení*. 1. vyd. Praha : Karolinum, 1998. 179 s. ISBN 80-7184-767-4. S. 127.
- [2] CEJPEK, Jiří. *Informace, komunikace a myšlení*. 1. vyd. Praha : Karolinum, 1998. 179 s. ISBN 80-7184-767-4. S. 123.
- [3] JONÁK, Zdeněk. Informační věda. In *KTD : Česká terminologická databáze knihovnictví a informační vědy (TDKIV)* [online]. Praha : Národní knihovna České republiky, 2003- [cit. 2011-03-23]. Systém. č.: 000000472. Dostupná z WWW: <http://aleph.nkp.cz/F/?func=direct&doc_number=000000472&local_base=KTD>.

Externí odkazy

- Petr Říha: Slovník počítačové informatiky (<http://www.svetsiti.cz/slovník.asp?a=1>), a-č výkladový slovník, 3500 hesel, nakl. Montanex 2002. Online verze je doplněna o hesla dalších autorů.

Klíčové slovo

Klíčové slovo je v informatice slovo nebo identifikátor, který má specifický význam v programovacím jazyce. Význam klíčových slov se v různých jazycích liší.

V mnoha jazycích, například v jazyce C a v podobných prostředích jako je C++, je klíčové slovo vyhrazené, protože identifikuje syntaktickou formu. Slova, užitá v řídicích strukturách, jako *if*, *then* a *else*, jsou klíčová slova. V těchto jazycích nesmí být tato slova použita jako jména proměnných nebo funkcí.

Některé programovací jazyky, například PostScript, jsou v tomto ohledu velmi liberální. Dovolují použití klíčových slov pro specifické účely.

Oproti tomu v programovacím jazyce Common Lisp jsou klíčová slova speciální skupinou symbolů nebo identifikátorů. Na rozdíl od ostatních symbolů, které obvykle stojí za proměnnou nebo funkcí, jsou klíčová slova samo-rozlišující se a samy se ohodnocují. Obvykle se užívají pro pojmenování argumentů funkce a znázorňují symbolické hodnoty.

Jazyky se rozlišují dle toho, co je interpretováno jako klíčové slovo a co jsou knihovny procedur. Některé jazyky poskytují klíčová slova pro vstupně-výstupní operace, zatímco v jiných jsou součástí knihoven procedur. V Pythonu a mnohých dialektech BASICu je *print* klíčové slovo. Oproti tomu v jazyce C je *printf* funkcí ve standardní knihovně.

V jazycích obsahujících makra mohou být řídicí struktury, jako je *if*, implementovány jako makra nebo funkce. V jazycích bez těchto rysů jsou zpravidla klíčová slova.

Při vyhledávání informací

V knihovnictví se klíčová slova (angl. *index term* nebo také *subject heading*) používají pro označení tématu knihy a její zařazení do katalogu, většinou výběrem slov z řízeného rejstříku. Podle klíčových slov je pak možné hledat knihy podobného obsahu.

Podobně na webu jsou klíčová slova používána při vyhledávání stránek (a ty proto bývají na vybraná slova optimalizovány).

Relevance

Relevance (z lat.) znamená významnost či důležitost, obvykle ve vztahu k nějakému cíli nebo záměru. Informace, okolnost nebo prostředek je vzhledem k danému cíli **relevantní**, pokud významně zvyšuje nebo snižuje pravděpodobnost jeho dosažení. V opačném případě je vůči tomuto cíli **irelevantní**. Relevance tedy silně závisí na kontextu a co může být v jednom kontextu relevantní, může být v jiném kontextu zcela nevýznamné.

Příklady

Relevance může být v určité situaci objektivní: pro člověka trpícího kurdějími je léčení vitamínem C relevantní (náležité, vhodné, účinné), protože významně zvyšuje pravděpodobnost, že se uzdraví, kdežto léčba například penicilinem nikoli.

Obvykle však relevance závisí ještě na tom, jaký záměr nebo cíl člověk právě sleduje. Pro člověka, který čeká na vlak, je informace o zpoždění relevantní (významná, důležitá), pro náhodného kolemjdoucího naopak irelevantní.

Relevance však může záviset i na názorech a hypotézách, a je pak výrazně subjektivní. Pro člověka, který věří na horoskopy, může být přesný údaj o hodině narození jeho partnerky relevantní, pro ostatní spíše irelevantní. Při vyšetřování úmrtí pana X budou různé okolnosti a informace relevantní podle toho, jakou hypotézu vyšetřovatel sleduje. Pokud je přesvědčen, že X byl zavražděn, může být relevantní téměř cokoli, co se v jeho okolí událo, jeho styky, minulost a podobně. Pokud je přesvědčen, že jde o nešťastnou náhodu, bude za relevantní pokládat daleko méně okolností.

Relevance v informační vědě

Pro informační vědu a vyhledávání informací je relevance klíčový pojem. Při vyhledávání informací se relevancí rozumí významnost či přiměřenost nalezených (vybraných) dokumentů vzhledem k zadanému dotazu či rešerši. Může se měřit tak, že se jednotlivým vyhledaným dokumentům přiřadí dílčí relevance a ty se pak statistickými metodami mohou vyhodnotit, porovnávat atd. Počítačové vyhledávací systémy často měří relevanci jako míru shody mezi zadaným klíčem a nalezenou referencí.

Také v informační vědě lze relevanci chápat dvojnásobem: buďto jako (objektivní) relevanci dokumentu vzhledem k tématu dotazu (rešerše), anebo jako významnost dokumentu pro uživatele, na niž se bude podílet celá řada dalších okolností (novost informace, aktuálnost, srozumitelnost atd.).

Relevance v dalších oborech

- V právu jsou relevantní informace, které mohou ovlivnit nějaký závěr, například výsledek vyšetřování nebo výrok soudu. Naopak právně relevantní je pouze takové jednání, které má právní následky, například podpis smlouvy.
- V ekonomii jsou relevantní informace, které mohou ovlivnit odhady pravděpodobnosti určitých událostí či stavů, například burzovního indexu, měnového kurzu, vývoje cen surovin a podobně. Prostřednictvím takových odhadů mohou pak ovlivnit i jednání ekonomických aktérů, firemní strategii, hodnocení určité firmy, cenného papíru, měny a podobně.

Reference

V tomto článku jsou použity překlady textů z článků *Relevance* ^[1] na anglické Wikipedii a *Bedeutsamkeit* ^[2] na německé Wikipedii.

Externí odkazy

- *Ottův slovník naučný*, heslo *Relevance* ^[3]

Reference

[1] <http://en.wikipedia.org/wiki/En%3Arelevance?oldid=246124658>

[2] <http://en.wikipedia.org/wiki/De%3Abedeutsamkeit?oldid=52467096>

[3] <http://encyklopedie.seznam.cz/heslo/325314-relevance>

Správa dokumentů

Na tento článek je přesměrováno heslo **EDM**. Tento článek pojednává o počítačovém systému. O hudebním stylu pojednává článek Elektronická taneční hudba.

Správa dokumentů nebo také *Systém pro správu dokumentů* (*Document management system (DMS)* nebo *Electronic Document management (EDM)*), je počítačový systém určený ke správě elektronických dokumentů a/nebo zdigitalizovaných papírových dokumentů, tj. např. dokumentů převedených do digitální podoby skenováním.

Termín *správa dokumentů* se překrývá s termínem *systém pro správu obsahu*. Zatímco systémy pro správu obsahu obvykle pomáhají uživatelům s procesem tvorby dokumentu, systémy pro správu dokumentů oproti tomu obsah dokumentů neřeší a berou dokumenty jako atomické prvky.

Obvyklé úkoly

Typický systém pro správu dokumentů řeší následující problémy

1. Začleňování dokumentů

1. **Vkládání souborů** Zde stojí za zmínku možnost hromadného ukládání dokumentů, nebo přímé ukládání dokumentů z aplikací, které neumožňují realizovat přímý zápis do databáze (Active Folder, Database connection).
2. **Metapopis** dokumentů a jejich revizí slouží k přidání dodatečné informace k dokumentu/revizi, která může a nemusí být součástí obsahu dokumentu. Obvykle je metapopis využíván pro rychlejší vyhledání konkrétního dokumentu. Např. autor dokumentu je typický prvek metapopisu. Jedna ze součástí metapopisu jsou i kategorie. Při začleňování (vkládání) souborů do EDM systému je vhodné doplňovat metapopis (autor dokumentu, řešerše,...). Je výhodné, pokud systém má schopnost autodetekce a samoučení - odvozování metapopisu z názvu souboru, atributů souboru.
3. **Správa metapopisu** Umožňuje řídit, jaký metapopis budou dokumenty mít. Nejjednodušší systémy používají sadu předdefinovaných parametrů, pokročilejší systémy dovolují upravit metapopis dokumentů/revizí pro celý systém, zatímco nejpokročilejší dovolují řídit metapopis až na úroveň složek a dokonce jednotlivých dokumentů.

2. Správa verzí dokumentů

1. **Automatické přidělování identifikátorů** dokumentům a jejich revizím přináší jistotu, že dokumentu a jeho revizi bude přiděleno číslo ze správné řady a že číslo bude v rámci systému (nebo složky) jednoznačné.
 2. **Verzování** verze/revize slouží pro odlišení různých stavů, ve kterých se dokument během svého života nacházel. Ideální je, pokud rozdíly ve verzích dokumentů systém uchovává pouze jako binární změnu souboru
-

a soubor umí zrekonstruovat do požadovaného funkčního stavu.

3. **Dostupnost** dokumentace díky centralizovanému přístupu.

1. Dokumenty jsou poskytovány z jediného centrálního zdroje (distribuovaného, či replikovaného), kde jsou **vždy aktuální**.

2. Centralizace vede ke snížení **redundance dat**, protože je není potřeba vyměňovat mezi uživateli, stačí jenom je vložit do centra a poskytnout odkaz na místo, kde se nachází.

4. **Dohledatelnost** slouží k vyhledávání informací jiným způsobem, než jakým byl dokument uložen. Vyhledávat by mělo být možné nejen v metapopisech, ale také přímo v uložených dokumentech, pokud poskytují fulltextový index. Principem je, aby Správa dokumentů byla schopna vytěžit fulltextový index a začlenit do svého vyhledávání. Z hlediska uživatelů je vhodné, aby šlo definovat kaskádovité podmínky vyhledávání (hledat ve vyhledaném), nebo omezit prohledávání jenom určitých polí (např. pole Autor).

1. **Kategorizace** zlouží k interaktivnímu zobrazování dokumentů podle kategorií. Kategorie by mělo být možné organizovat do hierarchických struktur (větví), kde nadřazená kategorie automaticky zahrnuje své podřízené.

5. **Přístupová práva** slouží k omezení přístupu neautorizovaných uživatelů k datům systému. Opět najdeme celou škálu systémů od těch, kterým zcela systém přístupových práv chybí, přes ty, které dovolují vidět vše nebo nic, až po ty, které dokáží řídit přístup k jednotlivým složkám, k jednotlivým dokumentům, nebo dokonce i k jednotlivým položkám metapopisu.

6. **Archivace** obvykle řeší problémy typu: Co s plným diskem? Jak zálohovat? Důležitou otázkou je: jak vyexportuji veškeré dokumenty ven, např. do adresářové struktury? Jak je přenesu do jiného systému? Zde nabízí odpověď strukturovaný XML.

7. **Workflow** "tok dokumentů" v systémech pro správu dokumentů podporuje procesy oběhu dokumentace.

Obvykle umožňuje uživatelům vidět pohromadě "Dokumenty k vyřízení". Managementu pak obvykle poskytuje nástroje pro sledování dokumentu v rámci procesu, tj. např. umí dávat odpovědi na otázky "Které dokumenty jsou připraveny ke schválení déle než měsíc a stále ještě nebyly schváleny?".

Porovnání modelů

Systémy EDM mají z principu databázové jádro. Podle toho, jestli jsou založeny na relačním dokumentovém nebo objektovém modelu, vyplývají také jejich výhody a omezení.

Relační model

EDM systémy založené na relačním modelu využívají následujících prostředí (v abecedním pořadí):

- MS SQL
- MySQL
- Oracle
- SAP

Aplikace

- IS ALex

Dokumentový model

EDM systémy založené na dokumentovém modelu využívají následujících prostředí

- Lotus Notes

Aplikace

- Docker
- Rivera

Výhodou tohoto modelu je distribuovaný systém, tzn. že aplikace může být umístěna na více než jednom serveru, což umožňuje snadné vyjmutí dílčích částí archivu, snadná zálohovatelnost, přenositelnost, a využívání této části bez nebo s omezeným síťovým připojením.

Objektový model

EDM systémy založené na objektovém modelu využívají následujících prostředí

Aplikace

- ELO Digital Office
- Xerox DocuShare

Fulltextové vyhledávání

Fulltextové vyhledávání, (z ang. *full* – celý, plný a *text*) je speciální způsob vyhledávání informací v databázích nebo v textových souborech, které jsou obvykle předem připraveny, tj. indexovány, aby bylo možno nalézt libovolné slovo (řetězec znaků) v nejkratším možném čase.

V textovém vyhledávání *full-text* odkazuje na techniku hledání v počítačových dokumentech a databázích. Při full-textovém vyhledávání vyhledávací algoritmus prozkoumává všechna slova v každém uloženém dokumentu a pokouší se je porovnat se slovy zadanými uživatelem. Full-textové vyhledávání přichází běžně s databázemi knihoven v sedmdesátých letech. Mnoho webových stránek a aplikací (například textové procesory) umožňují full-textové vyhledávání. Některé webové vyhledávače, jako AltaVista uplatňují full-textové techniky vyhledávání, zatímco jiné hledají pouze v hotovém indexu webových stránek. V praxi je těžké rozoznat, jak vyhledávací algoritmus pracuje. Vyhledávací algoritmy aktuálně využívané ve webových službách se málokdy zveřejňují, aby nebyly zneužity podnikavci pro zvýhodnění svých stránek při vyhledávání.

Indexování

Při malém množství dokumentů je možné spustit full-textový algoritmus k přímému prohledávání obsahu dokumentů při každém dotazu, tzv. sériové vyhledávání. K tomu lze využít některé základní nástroje.

Pokud je ovšem množství dokumentů potenciálně větší než kapacita vyhledávacího algoritmu, je pro udržení rychlé odezvy hledání důležité rozdělit vyhledávání do dvou úkolů: indexování a vyhledávání. Indexovací fáze prochází text ve všech dokumentech a vytváří seznam klíčových termínů, často nazývaný *index*, korektnější termín je konkordance. Ve vyhledávací fázi, kdy se provádí specifický dotaz, je prohledáván pouze k tomu připravený index, namísto originálních dokumentů.

Indexer vytváří záznam v indexu pro každý výraz, nebo slovo, které najde v dokumentu a jeho relativní pozici v dokumentu. Obvykle indexer ignoruje tzv. stop-slova, jako jsou spojky a předložky, které jsou příliš obecné a významově bezvýznamné pro hledání. Některé indexery provádějí jazykově specifické úpravy, jako lematizaci (nalezení kmene slova) a derivaci (nalezení odvozených tvarů, tj. skloňování nebo časování).

Přesnost versus zanedbávání

Z důvodu nejednoznačnosti a dvojsmyslnosti přirozeného jazyka, full-textový index typicky produkuje seznam získaných slov s nízkou přesností – mnoho položek je irelevantních. Vyhledávání pomocí řízeného slovníku (např. tezaurus, a jiné) řeší tento problém tím, že označuje nevhodná slova. Na druhou stranu vyhledávání řízeným slovníkem má nízkou výtěžnost – může vyřadit také dokumenty, které jsou relevantní k vyhledávanému dotazu. Navzdory existenci mnoha irelevantních dokumentů ve volném indexu, volné vyhledávání může být úspěšné při nalezení dokumentu, které řízené vyhledávání vyřadilo.

Problém falešně pozitivních nálezů

Volné vyhledávání nalezne mnoho dokumentů, které nejsou odpovídající zamýšlenému dotazu. Takové dokumenty se nazývají *falešně pozitivní nález*. To je často způsobeno nepřesností přirozeného jazyka.

Některé shlukovací techniky založené na bayesovském algoritmu (podobný bayesovskému spamovému filtru například v Gmailu) mohou pomoci snižovat falešně pozitivní nálezy. Pokud tedy zadáme jako dotaz slovo „fotbal“, tato technika může zkategorizovat dokumenty pod názvy „Americký fotbal“, „kopaná“ atd. V závislosti na výskytech slov v dokumentu může spadnout do jedné nebo více kategorií. Tyto techniky byly rozsáhle testovány v e-discovery doméně.

Zlepšení výkonů full-textového vyhledávání

Nedostatky volného hledání je možné eliminovat dvojnásobným způsobem: umožnit uživatelům s nástrojem vyjádřit jejich dotaz přesněji, a vyvinout nový vyhledávací algoritmus zlepšující vyhledávací přesnost.

Zlepšení dotazovacími nástroji

- Klíčová slova – autoři dokumentů (nebo trénovaní indexeři) jsou vyzváni k seznamu slov které popisují subjekt textu, včetně synonym popisujících subjekt. Klíčová slova zlepšují odezvu, zejména pokud seznam klíčových slov není obsažen v samotném textu.
- Hledání v polích – popis jsou vytříděny do specifických polí, např. pole „Autor“, nebo „Datum vložení“,... umožní vyhledávat text pouze ve vyhrazených polích.
- Boolovské dotazy – používání operátorů (například „encyclopedia“ AND „online“ NOT „Encarta“) může podstatně zpřesnit vyhledávání, Například AND operátor říká „nepatří sem žádný z dokumentů který neobsahuje současně obě slova“. Operátor AND tedy zužuje výběr, zatímco OR rozšiřuje. Zlepšení přesnosti vyhledání je velmi často kontraproduktivní, a často vede k snížení výtěžitelnosti.^[1]
- Vyhledávání frází – nachází dokumenty, obsahující přesnou frázi (sled písmen), například „Wikipedie, otevřená encyklopedie“
- Konkordance – vyhledávání produkuje abecední seznam všech nejdůležitějších slov nacházejících se v aktuálním kontextu.
- Blízkostní vyhledávání – hledá se fráze z dvou či více slov, které jsou od sebe vzdálené o specifikovaný počet slov. Například hledání „Wikipedia“ WITHIN2 „otevřená“ najde pouze ty dokumenty, ve kterých je výskyt slova „Wikipedia“ maximálně dvě slova od „otevřená“.
- Žolíkové znaky – hledání nahrazuje jeden nebo více znaků ve vyhledávacím dotazu, například v Microsoft Word, použití hvězdičky „*“ v dotazu „s*d“ nalezne „sud“, „sad“, atd. v textu.
- Regulární výraz – nabízí sice komplikované, ale velice silné definování dotazu.

Zlepšení vyhledávacího algoritmu

Technologický pokrok významně zlepšuje výkon a přesnost volného vyhledávání textů. Například googlovský algoritmus PageRank dává vyšší důležitost dokumentům, na které odkazuje víc linků (odkazů). Tento algoritmus na základě údajů o popularitě dané uživateli internetu zvyšuje úspěšnost a přesnost vyhledání.

Reference

- [1] Studie opakovaně ukazují, že mnoho uživatelů nerozumí formulaci negativních dotazů (<http://eprints.cs.vt.edu/archive/00000112/>)

Autorský zákon

Autorský zákon	
Zákon o právu autorském, právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů	
Předpis státu	 Česká republika
Druh předpisu	zákon
Číslo předpisu	121/2000 Sb.
Obvyklá zkratka	AutZ
Údaje	
Autor	Parlament České republiky
Schváleno	7. duben 2000
Účinnost	1. prosinec 2000
Související předpisy	
Občanský soudní řád	
Oblast úpravy	
občanské právo procesní	

Autorský zákon je zkrácený název zákona číslo 121/2000 Sb., o právu autorském, právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, který Parlament České republiky přijal 7. dubna 2000 a který nabyl účinnosti dnem 1. prosince roku 2000.

Tento zákon řeší autorské právo a právní problémy s ním související. Český autorský zákon vychází z principů kontinentálního práva, přičemž se kromě českého tradičního pojetí orientuje zejména na německé a francouzské pojetí autorských práv. Je samozřejmé, že základním stavebním kamenem tohoto zákona je právo Evropské unie a mezinárodní smlouvy, které Česká republika ratifikovala. Zákonodárce musel nutně přihlížet k základním mezinárodním smlouvám jako je Bernská úmluva, ale i k novým skutečnostem, které souvisí s přijetím České republiky do EU, zde je základním dokumentem především tzv. Evropská dohoda (7/95 Sb.) a několik dalších evropských směrnic (především Směrnice Rady 93/83/EHS, dále pak Směrnice Rady 91/250/EHS, Směrnice Rady 92/100/EHS, atp.). Po přijetí zákona byla publikována další klíčová směrnice (2001/29/ES), jejíž znění sice nebylo v době přijetí a navrhování tohoto zákona známo, ale její o jejich principech se již delší dobu diskutovalo, proto se mohly v tomto zákoně odrazit.

Zákon tak v době přijetí odpovídal stavu evropské legislativy a pokoušel se nekolidovat s připravovanými předpisy jak evropskými tak českými, což se nepodařilo zcela a některé věci si vynutily několik drobných úprav (novelizací). V ČR tento zákon zrušil již zastaralý a v některých ohledech, díky několika podstatným novelizacím, i nesourodý autorský zákon č. 35/1965.

Protože tento zákon musel odrážet některé evropské vlivy, ale zároveň musel plynule navázat na předchozí autorský zákon, vznikla dost komplikovaná situace. Předchozí zákon totiž vycházel z principu představy, že majetková a osobnostní práva jsou neoddelitelná, zatímco kontinentální právo vychází z dualistického (tedy oddělitelného) pojetí těchto práv. Tento zákon se přiklonil k dualistické představě, ale na některých místech to činí (stejně jako kontinentální právo) nedůsledně, proto ne všichni odborníci hovoří o dualismu.

Obsah zákona

Nejzákladnější informací jsou informace o tom čeho a koho se zákon týká. Z § 1 je patrné, že cílem zákona je chránit především práva autora a ostatních zúčastněných osob. Zároveň je zde řešena ochrana autorských práv a jejich kolektivní správa. Druhou, neméně důležitou věcí je určení, koho se tento zákon týká, což je ošetřeno § 107. Ten říká, že se tento zákon vztahuje na všechna díla a umělecké výkony výkonných umělců uveřejněná občany České republiky, ať byla uveřejněna kdekoli. U občanů jiných států je toto řízeno mezinárodními smlouvami. Zákon se dále vztahuje na díla prvně uveřejněná v ČR, případně pokud má autor či právnická osoba v ČR bydliště, resp. sídlo. Díla cizích státních příslušníků nemohou mít delší ochranu než je tomu v zemi původu díla, to vychází z Bernské úmluvy (čl. 5 odst. 4).

Dílo

Pro výklad zákona je stěžejní ujasnit si pojmy, v tomto případě jde především o pojem dílo a autor. Dílo, které je předmětem ochrany autorského práva je paragrafem 2 definováno jako jakkoli vnímatelné dílo, které je výsledkem jedinečné tvůrčí činnosti fyzické osoby (autora). Z hlediska tohoto pojetí vznikají složité otázky především u děl z kartografie, kde je prostor pro vlastní tvůrčí činnost velmi malý. Obecně lze tvrdit, že téměř každé dílo, vyjma počítačových programů, splňuje tuto podmínku. Paragraf 2 pak v odstavcích 2 – 5 jmenuje díla, kterým uměle (fiktivně) přiznává statut díla, ačkoli nesplňují předchozí definici a určuje podmínky za jakých jim ochrana tímto zákonem přísluší (počítačový program, fotografie a databáze, překlad, atd.). Tzn., že přidává k definici další věci, které pak považuje, za splnění jistých podmínek, z hlediska tohoto zákona, za dílo. Tento stav koresponduje se stavem práva EU a řeší tak pomocí právnické konstrukce mj. i problémy softwarových patentů. Problematika počítačových programů je dále řešena § 65, kde je jasně řečeno, že počítačový program (*včetně přípravných a koncepčních materiálů*) je tímto zákonem chráněn, nejsou jím však chráněny myšlenky, principy, ani žádná technická řešení (tuto ochranu je možno zajistit na základě obchodního zákoníku zejména § 17 – 20). Tato idea je v souladu se směrnicí rady ES 91/250/EHS, ale i s tradičním chápáním autorských práv v kontinentálním právu. Z hlediska tohoto zákona je rovnocenně chráněn jak samotný program, tak zdrojový kód. Na počítačové programy se také vztahuje § 58 (zaměstnanecké dílo). V zákoně dále nalezneme několik atypických typů děl, s nimiž se lze setkat a pro něž platí některé zvláštnosti: tím je především zaměstnanecké dílo (§ 58), kde je největší zvláštností, že zaměstnavatel zpravidla vykonává majetková práva, školní dílo (§ 60 a § 35 odstavec 3), dílo vytvořené na objednávku a soutěžní dílo (zde především § 61), audiovizuální dílo (§ 62). V souvislosti s § 58 je nutno upozornit, že jeho ustanovení je nutno chápat v souvislosti s řadou dalších zákonů (§ 557 a 558 obchodního zákoníku a zákoníkem práce). Důležitým typem děl je dílo kolektivní (§ 59), které je definováno tak, že se na něm podílí více autorů, kteří jej vytváří z podnětu toho, kdo jej pod svým jménem bude publikovat. Příspěvky jednotlivých autorů nemají povahu samostatného díla, kolektivním dílem nemohou být díla audiovizuální. Tzn. jedná se např. o obraz kreslený více lidmi, nebo o článek, kde by v případě oddělení jednotlivých příspěvků nevznikal smysluplný text. Velmi atypickým dílem je tzv. databáze, což je dle § 88 *soubor nezávislých děl, údajů nebo prvků*, které jsou nějakým způsobem uspořádány. V § 88 jsou definována pouze práva databáze jako celku a pořizovatele databáze (§ 89). Databáze pak může být složena buď z autorských děl, pak se na tato jednotlivá díla vztahuje tento zákon také, nebo z děl nepodléhajících autorskoprávní ochraně. Obdobně jako dílo je chráněn i umělecký výkon, na který se tento zákon také vztahuje (§ 67). Umělecký výkon je chápán jako nějaký výkon umělce tj. např. tanec, zpěv atp., kterým provádí nějaké umělecké dílo. To znamená, že musí předvádět dílo tak, aby se v něm objevila jeho osobní tvůrčí činnost (§ 2 odstavec 1), není důležité, jestli převáděné dílo podléhá ochraně (pokud takové ochraně podléhá, nesmí výkonný umělec narušit práva autora). Vyjma toho je za výkon umělce považováno artistické číslo, což má původ v Římské smlouvě (článek 9), která ponechává na jednotlivých státech, zda budou či nebudou artistická čísla chránit.

V obecné rovině zákon přiznává stejnou ochranu nejen pro dílo dokončené, ale i jeho částem a i pro jednotlivé fáze jeho vzniku (§ 2 odstavec 3). Naopak § 3 stanovuje, na co se autorské právo nevztahuje, ačkoli tato díla splňují základní definici, což je děláno v tzv. „veřejném zájmu“ a v souladu s Bernskou úmluvou (čl. 2 odst. 4). Jedná se o

úřední díla (v odstavci a je uvedeno několik základních příkladů, ale nejedná se o úplný výčet, jak se mnohdy lidé mylně domnívají), díla lidové kultury (zde je podmínkou užití takového díla tak, aby nedošlo ke snížení jeho hodnoty). V původním zákoně byly i přímo vyloučeny politické projevy a projevy přednesené na úřadech (zákon ponechával autorovi právo na souborné vydání), ale od tohoto pojetí se v novelizaci 216/2006 Sb. platné od 21. května 2006 upustilo a politický projev nyní spadá pod úřední a zpravodajskou licenci (§ 34 d), toto pojetí taktéž nezasahuje do práva na souborné vydání, ale je z hlediska práva čistějším a elegantnějším řešením.

Autor a ostatní účastníci autorskoprávních vztahů

Neméně důležité je ujasnit co, resp. kdo je autor a další osoby vstupující do autorskoprávních vztahů, toto zákon činí v několika paragrafech. Pojem autor je definován § 5, který říká, že autorem je fyzická osoba, která dílo vytvořila, nebo v případě souborných děl (resp. databází) uspořádala či vybrala, což je ale nutno činit „tvůrčím způsobem“, protože jinak by nešlo o autora, ale plagiátora. V případě souborných děl či databází je třeba mít na zřeteli, že práva jednotlivých autorů nepřechází na databázi (souborné dílo) pokud jsou předmětem ochrany. Zde je jeden ze základních rozdílů mezi právem kontinentálním a anglo-americkým, kde může být autorem i právnická osoba. V evropském právu (v ČR dle tohoto zákona) může právnická osoba nabýt jen majetková práva k dílu. V § 8 je pak stanoveno, co mohou či nemohou spoluautoři a kdo je a kdo není spoluautorem a jak se stanovuje podíl na ziscích z díla. Ze zákona vyplývá, že spoluautorství je možné pouze ve stejném oboru lidské činnosti (spoluautory tedy nejsou např. fotograf a spisovatel, protože jde o dvě různá autorská díla, která mohou být spojena v majetkových, ale nikoli osobnostních právech). Zároveň je zde stanovena zásada jednomyslného rozhodování a možnosti obrany proti bezdůvodné zvlášti jednoho ze spoluautorů. U autorů audiovizuálních děl je podle § 63 autorem režisér.

Do autorskoprávních vztahů vstupuje ještě tzv. pořizovatel databáze, který je definován § 89 jako fyzická nebo právnická osoba, která na svou odpovědnost pořídí či nechá zřídit databázi a pořizovatel pak vykonává majetková práva k databázi. V případě, kdy není jasné, kdo nechal databázi pořídít, je rozhodující právě fakt, že by vždy mělo být jasné, kdo vykonává majetková práva.

K pojmu autora se ještě vztahuje pojem výkonný umělec, což je fyzická osoba, která tvoří umělecký výkon, např. herec, zpěvák, tanečník, atp. (§ 67).

Dalším případem, na který zákon pamatuje jsou díla anonymní a pseudonymní (§ 7), kde je zcela v souladu s mezinárodním právem zakázáno zveřejnit jméno autora anonymně či pseudonymně zveřejňovaného díla (§ 7 odst 1). Mimo to tento paragraf říká, že taková díla právně spravuje osoba, která je prvně uveřejnila a to do té doby než se autor veřejně přihlásí.

Ohledně autorství, ačkoli již trochu mimo definici autora je v zákoně zakotven (§ 6 a § 82) velmi důležitý princip, jehož cílem je posílit právní jistotu a vychází z Bernské úmluvy (čl. 15 odst. 2). Tímto krokem je snaha definovat autora pomocí tzv. vyvratitelné domněnky. Za autora je pak považován ten, kdo je na díle uveden, pokud není prokázán opak.

Práva

Neutralita této části je **zpochybněna**. Podrobnější zdůvodnění najdete v diskusi.

Informace pro vkladatele šablony: Vložte prosím na diskusní stránku zdůvodnění vložení šablony.

Hlavní náplní zákona jsou samozřejmě práva. Pojem autorských práv je velmi široký, některé právní nároky jsou často v mnoha diskusích zpochybnovány jako něco nemorálního. Často bývá diskutována nutnost změny pojetí autorských práv. To je zpravidla jediné, na čem se shodují téměř všichni, otázkou je, jakým způsobem je třeba tato práva měnit. Kritika se často opírá o vznik nových technologií, jejich potřeb a s nimi spojenými novými licencemi. S tímto voláním po uvolnění je často spojena neochota dodržovat přirozená práva autora a nepochopení faktu, že pro mnoho lidí je taková tvorba obživou. Pokud se hovoří o změně, je relativně běžné dovolávat se amerického způsobu

autorské ochrany. Americký způsob ochrany však vedl ke vzniku softwarových patentů, které rovněž mnoho lidí považuje za amorální. V mnoha ohledech je však změna práva skutečně nutná a to především v takových ohledech, které v celé Evropě umožní vyřešit problémy spojené s bezplatnými licencemi, dále pak vyřeší otázky spojené s určením rozhodného práva. Cestou k tomu je poskytnutí větší smluvní volnosti, která je pro tyto potřeby v tomto zákoně nedostatečná a to v tom ohledu, že autor nemůže na základě své vůle dílo udělat volným. Co se otázky rozhodného práva týče, nespadá do kompetence tohoto zákona. Zákon, kvůli nemožnosti udělat dílo volné, může za určitých situací chránit autora, aniž by si to přál. Na druhou stranu je nutné, aby chráněná díla byla skutečně respektována a tedy je nutné uvést autorský zákon více do praxe. Častou námitkou proti uvolnění práv tímto směrem je, že již nynější stav je nemožné uhlídat a pokud se zvolí volnější cesta, nedomůžou se autoři svých práv vůbec. Proto také v celosvětovém měřítku dochází k posílení moci majitele práv, který má právo požadovat na státních úřadech stále více informací (např. § 42). Ohledně problému porušování práv tak dochází k uzavírání značného množství mezinárodních smluv, které se velmi často zaměřují spíše na prosazení stávajících práv, anebo se v některých případech pohybují mimo reálné možnosti. Dalším kritizovaným prvkem je doba trvání majetkových práv, ke zkrácení této doby však existuje velmi málo relevantních důvodů. Často se v tomto ohledu hovoří o tlaku velkých společností, ale argumenty většinou směřují k věcem jako je zájem společnosti, kritika toho, že velké společnosti bohatnou, atp. To však není a nemůže být důvod ke změně dědických práv a vývoj autorských zákonů jistě nebude směřovat směrem ke zkrácení dědických dob. Nastavení vychází i z úvahy, že autorových plodů může využívat každá osoba, která žila v době smrti autora a autor jí tudíž mohl svá práva odkázat.

Vznik autorských práv

Co se faktických práv týče, je nutné si uvědomit, jak autorské právo vzniká, protože i zde lze najít několik možných koncepcí vzniku takového práva. Kontinentální a v poslední době i anglo-americké právo přiznává vznik tohoto práva automaticky se vznikem díla, tzn. autor nemusí nic dělat a právo samovolně vzniká při vzniku díla. Není teda třeba žádné registrace ani na vyhrazení práv upozorňovat. Je tedy zbytečné psát, že všechna práva jsou vyhrazena, protože všechna práva jsou vyhrazena zcela automaticky. K tomu se váže jediná výjimka, kterou je ustanovení § 34 c (tzv. zpravodajská licence), ta umožňuje pro jisté situace užít některá díla, pokud to není zakázáno, proto to ve zcela výjimečných případech může mít význam. Obecně však platí, že na práva není třeba nijak upozorňovat, prostě jsou. Toto je vyjádřeno § 9, který identicky pro zvukový záznam doplňuje § 75. Toto bývá často chybně vykládáno, proto je třeba upozornit na fakt, že podmínkou není ani zveřejnění díla, ale jeho vznik. Tento princip vychází z kontinentálního pojetí práva a rozhodně to není samozřejmostí na celém světě (např. v některých státech USA) a není to ani jediný možný fungující způsob. Mezinárodně takovéto chápání vzniku autorských práv potvrzuje všeobecné úmluvy o právu autorském z roku 1952. Některým internetovým licencím a požadavkům by spíše vyhovoval princip, kdy platí, že pokud není upozorněno práva nejsou, ale tento princip vede k problémům s tvrzeními, že to tam dříve nebylo, proto je nutná registrace, což znepříjemňuje autorům život.

Zánik autorských práv

Se vznikem práva souvisí i jeho zánik, který je v mnoha ohledech velmi zajímavý. Z hlediska českého autorského zákona (§ 28) je jediným způsobem zániku autorských práv jejich vypršení, tzn. práv se nelze vzdát. Vypršením práv se dílo stává dílem volným (§ 28).

Doba vypršení práv je u jednotlivých typů děl různá, základní úpravu této problematiky nalezneme v § 27, dle kterého majetková práva trvají během autorova života a 70 let po jeho úmrtí, v případě spoluautorů pak 70 let po smrti posledního spoluautora. U audiovizuálních děl práva trvají 70 let po smrti posledního z těchto profesí režiséra, autora scénáře, autora dialogů a skladatele hudby.

Pro anonymní či kolektivní dílo se doba 70 let počítá od vydání, pokud je dílo vydáno ve více svazcích atp. (např. slovník) počítá se tato doba (70 let) pro každý svazek zvlášť (§ 27).

V § 28 je stanoveno, že majetková autorská práva přísluší každému, kdo zveřejní volné, ještě nezveřejněné dílo a to na 25 let, tím nezískává práva osobnostní, ale pouze majetková.

Majetková práva výkonného umělce trvají 50 let, v případě, že dojde ke zveřejnění záznamu tohoto výkonu, trvají 50 let od zveřejnění tohoto záznamu (§ 73). Stejně pravidlo platí i pro výrobce zvukového (§ 77) a u zvukově obrazového záznamu (§ 81). U vysílatele toto právo trvá 50 let od prvního vysílání (§ 85).

Také nakladatel má právo na odměnu v případě, že dojde k vytvoření rozmnoženin jím vydaného díla, toto právo trvá 50 let (§ 87).

Právo pořizovatele databáze trvá 15 let od prvního veřejného zpřístupnění, pokud však dojde k podstatnému rozšíření či změně databáze počítá se tato doba od této změny.

Autorská práva

Pro chápání jednotlivých práv je nutno chápat, že se jedná o práva dvojího druhu, jednak o tzv. práva osobnostní (morální) a majetková. Práva osobnostní lze tedy chápat jako nároky morálního charakteru, které by neměly být nikomu odpírány a jsou spojeny s osobností autora, tato práva nelze tedy na nikoho převádět ani je dědit (např. právo osobovat si autorství).

Druhým typem práv jsou práva majetková, ta jsou také nepřevoditelná a jsou předmětem dědictví. Tato práva jsou v různých systémech různě oddělena, lze je chápat monisticky (tato práva jsou pevně spojena v jeden celek), což činil, nebo se k tomu blížil např. předchozí autorský zákon 35/1965 Sb. nebo dualisticky (tato práva jsou oddělena), k čemuž se velmi blížil zákon 115/1953 Sb. Tento zákon lze označit jako nedůsledně dualistický, někteří právní teoretici ho označují jako quasidualistický, což ale není přesné. Toto pojetí práv vychází jednak z nutnosti právní kontinuity s předchozím autorským zákonem (35/1965 Sb.) a z moderního pojetí kontinentálního práva. Práva však nejsou oddělena zcela a toto oddělení, tak jak je v tomto zákoně prezentováno je spíše právní konstrukcí, ta je v souladu s kontinentálním právem, ale není přirozeným hledáním práva.

V obecných ustanoveních o autorských právech (§ 9) je, zejména odstavcem dva a tři, vyjádřena vůle po oddělení majetkových a osobnostních práv. Tyto odstavce ukazují, že osobnostní a majetková práva jsou na sobě nezávislá. Odstavec 2 říká, že autorské právo trvá i po zničení věci. Je nutno zdůraznit, že taková formulace se v českém autorském právu objevuje poprvé, tímto problémem se doposud zabývala pouze právní teorie. Paragraf 10 rozděluje, nedůsledně dualistickým pojetím, autorská práva na práva osobnostní a práva majetková. Tato práva tvoří zcela samostatnou kategorii a jsou vždy v nějaké spojitosti s právy majetkovými, což platí i naopak. Paragraf 11 přisuzuje autorům právo rozhodnout o prvním zveřejnění svého díla, které je § 4 chápáno jako první zpřístupnění veřejnosti (nebo její části). Oprávněně znamená se souhlasem autora. Dalším osobnostním právem autora je nejen právo osobovat si autorství včetně rozhodnutí, jak bude jeho autorství uvedeno, ale i na nedotknutelnost díla. Odstavec 3 § 11, pak říká, že užití díla jinou osobou se nesmí dít způsobem, který snižuje hodnotu autorova díla. Práva zde uvedená jsou pouze příklady, neznamená to, že se autor nemůže domáhat dalších osobnostních práv. V odstavci 4 je pak napsáno, že se těchto práv (všech osobnostních) autor nemůže vzdát, tzn. že pokud tak učiní např. smlouvou je tato na základě § 39 občanského zákoníku neplatná. Po smrti autora tato práva zanikají, tudíž nejsou předmětem dědictví. Dílo pak smí být užíváno pouze způsobem nesnižujícím jeho hodnotu a musí být uveden autor (výjimkou je dílo anonymní). Toto pojetí osobnostních práv je v kontinentálním právu zcela běžné, ale v anglo-americkém právu jsou osobnostní práva autora podstatně omezena, resp. není jim přisuzován takový význam. Z tohoto rozdílu plyne velké množství odlišností, které mezi těmito dvěma systémy existují. Toto ustanovení platí i po uplynutí majetkových práv, která jsou definována následujícími paragrafy.

Majetková práva jsou také nepřevoditelná, autor se jich nemůže vzdát a jsou předmětem dědictví (§ 26). Za nejzákladnější majetkové právo autora lze považovat právo dílo užit a udělit oprávnění někomu jinému k užití díla. Dále pak právo na odměnu (§ 49) a právo, které mu dává § 24 a který ukládá při opětovném (tzn. osoba na niž majetková práva převedl prodává dílo dále) prodeji originálu uměleckého díla, právo na další odměnu, kterou stanoví příloha autorského zákona.

Co znamená dílo užit, definuje § 12. I toto právo je nepřevoditelné, autor pouze může někomu udělit oprávnění dílo užit, tím jeho právo nezaniká, jen je povinen nebránit zásahu do svých práv ve smyslu stanoveném smlouvou. Dále v

tomto paragrafu nalezneme povinnosti obou stran plynoucí z tohoto aktu. Autor má právo na přístup k dílu, ale nikoli na vydání věci (originálu). S tímto je spojen odstavec 3 § 9, který říká nesmírně důležitou věc a to, že ziskem vlastnického práva k věci nový majitel nenabývá právo věc užít, pokud není určeno něco jiného (a to až již zákonem nebo smlouvou). Toto je velmi zásadní sdělení, zákonodárce měl patrně na mysli, že vlastnictvím nevznikají subjektu práva autorská, což zákon dává najevo několikrát. Zde však říká, že tato práva (vyjma pro svoji potřebu) nesmí užít, to znamená, že k jakémukoli užití nad rámec osobních potřeb je třeba uzavřít smlouvu. Zákon nevyžaduje smlouvu písemnou. Právo užít tedy neznamená nabýt věc fyzicky, ale znamená to oprávnění, využít díla, především ekonomicky, ve svůj prospěch. Paragraf 12 pak v odstavci 4 jmenuje jednotlivá práva věc užít. Tato práva jsou dále rozvedena v následných paragrafech. Tento výčet je dle odstavce 5 pouze demonstrativní, ohledně demonstrativnosti tohoto výčtu panovala řada sporů, které ukončila až novelizace 216/2006 platná od 21. května 2006, která přímo uvádí, že jde o výčet demonstrativní.

Právo dílo užít je dílo rozmnožit (§ 13), tzn. vytvořit takové kopie (kopii). Před novelizací zde bylo uvedeno, že jde o rozmnožení díla s cílem zpřístupnit ho veřejnosti. Z této definice plynulo, že do této kategorie nespádalo vytváření kopie pro vlastní potřebu. Protože evropské právo jednoznačně směřovalo k takovému pojetí, které i tuto kopii považovalo za rozmnožování, byla definice změněna vypuštěním části o zpřístupnění, čímž se začalo jednat o jakoukoli kopii. Druhým právem věc užít je právo originál či jeho rozmnoženiny rozšiřovat (§ 14). Rozšiřování je chápáno jako zpřístupnění díla v „hmotné podobě“ převodem vlastnického práva k originálu nebo k rozmnoženině. Zároveň zákon říká, že prvním převodem vlastnického práva je toto právo tzv. vyčerpáno. Dále pak jsou definována práva na pronájem (§ 15), půjčování (§ 16), vystavování (§ 17), tato práva jsou opět vázána na hmotnou podobu. S vystavováním souvisí ještě § 39, který vlastníkovi originálu či rozmnoženiny umožňuje dílo vystavovat, pokud nebylo při převodu práv toto výslovně zakázáno. Paragraf 18 se zabývá tzv. „sdělováním díla“ veřejnosti, což je jeho zpřístupnění díla v nehmotné podobě (Internet, televize, apod.), s tím souvisí nutnost definovat další pojmy a povolit jim toto provádět, což se děje v § 19 pro živé provozování (divadlo, koncert) a v § 20 pro provozování takového vystoupení ze záznamu. Paragrafy 19 a 20 se netýkají televizního a rozhlasového vysílání, tento způsob zpřístupnění díla je řešen § 20 – 23. Paragrafem 23 končí paragrafy, které přímo hovoří o právu dílo užít.

Za užití díla pak zákon nepovažuje užití díla pro osobní potřebu fyzické osoby (§ 30). Zde je nutno zdůraznit, že z tohoto užití nesmí mít fyzická osoba přímý ani nepřímý finanční prospěch. Dále je stanoveno, že do práva autorského nezasahuje ten, kdo jej užije za účelem předvedení zákazníkovi, nebo ten kdo jej opravuje, dále pak ten, kdo si pro svou potřebu vytvoří kopii díla, pokud se nejedná o kopii databáze, architektonického díla stavbou, počítačového programu či oficiálně nevydaného audiovizuálního díla. Užití těchto děl by mělo být pouze pro osobní potřebu je chápáno jako porušení výlučných autorských práv. Porušení práv není úprava počítačového programu, je-li to nutné pro jeho použití k účelu, k němuž byl stanoven (§ 66). V tomto paragrafu jsou upraveny ještě další omezení práv autora k počítačovému programu. Jako porušení autorských práv je také chápána jakákoli činnost, která vede k odstranění jakéhokoli prostředku sloužícího k ochraně díla (§ 43). Není tedy protizákonné jen odstranění této ochrany, ale i dovážení, vývoj pomůcek, nebo i návod vedoucí k tomuto odstranění. Není zde rozdíl mezi tím, zda taková činnost vede k obohacení nebo ne. Dále zákon jako porušení výslovně zmiňuje odstranění jakýchkoli informací, které mohou vést k identifikaci díla, je zároveň zásahem do práv taková díla šířit či sdělovat veřejnosti (§ 44), mimo to je jako porušení chápáno i použití stejného názvu nebo i postav, pokud by se tak dělo způsobem, který by mohl vést k záměně takových děl.

Specifická situace nastává u výkonných umělců, kteří vykonávají svoje dílo společně (orchestr), jejich práva pak dle § 68 musí obhospodařovat společný zástupce (umělecký vedoucí tělesa). Jinak jsou práva výkonného umělce prakticky stejná s právy ostatních autorů (§ 69 – 71 a § 74, kde je nikoli taxativně vypsáno co se z předchozích ustanovení na ně vztahuje).

Pokud autor poskytuje někomu jinému (nabyvateli) právo dílo užít, pak tak činí pomocí licence. Taková licence se v předchozí úpravě autorského zákona nazývala autorská licence. V tomto zákoně se s cílem sjednotit pojmy od tohoto označení upustilo. Základní ustanovení pro licence podle autorského zákona nalezneme v § 46 (§ 57 pak říká, že věci

platné pro licence se vztahují i na podlicenční smlouvy), který ukládá základní povinnosti smluvním stranám. Je zde smluvním stranám dáována značná volnost a vyjma licence výhradní není vyžadována smlouva písemná, písemná forma je vyžadována ještě v některých případech audiovizuálních děl (§ 63 a 64). Přestože není písemná smlouva vyžadována je v mnoha případech rozhodně vhodnější formou. Přestože volnost licencí vzrostla, nelze se vzdát svých práv a je zakázáno poskytnout oprávnění k užití, které není v době uzavření známo. Dále je, pokud není sjednáno jinak, předpokládán autorův nárok na odměnu, toto je dále rozvedeno § 49, kde je tato problematika rozvedena velmi podrobně a jednoznačně směřuje k přiznání přiměřené odměny. Dalším podstatným bodem je povinnost nabyvatele smlouvu užít (není-li stanoveno jinak), pokud by nabyvatel této povinnosti nevyužil může autor od smlouvy, za předpokladů definovaných § 53 odstoupit. Odstoupit od licence je za autora možné ještě podle § 54 (pro změnu přesvědčení) i zde jsou stanoveny podmínky, které nutí autora k serióznímu jednání a brání se tím zneužití tohoto ustanovení. Tento paragraf se podle § 66 nevztahuje na počítačové programy. Jak může licence, ve smyslu tohoto zákona, omezovat nabyvatele práv je řečeno § 50. Dle tohoto paragrafu může být způsob užití díla omezen místně, časově i množstevně, zákon zde zároveň říká co se považuje za standard není-li uvedeno jinak. V následujícím paragrafu (51) je řečeno, že nestanoví-li licenční smlouva jinak, nesmí nabyvatel upravovat a měnit dílo, jeho název, ani autora, pokud se nedá předpokládat, že by autor s takovými změnami souhlasil. Paragraf 55 řeší stav zániku licence a na koho licence přechází v případě zániku právnické osoby či smrti fyzické osoby, zde lze obecně říci, že není-li stanoveno jinak, přechází na dědice resp. právního nástupce.

Ohledně licencí lze rozlišit dva základní typy a to licenci výhradní a nevýhradní, zjednodušeně lze říci, že nevýhradní licence umožňuje dále vykonávat veškerá práva spojených s dílem, taková licence nemusí mít písemnou formu. Naopak písemná forma je vyžadovaná u licence výhradní, ta autorovi neumožňuje dále vykonávat práva, k nimž udělil výhradní licenci. Další podrobnosti jsou stanoveny v § 47, dále je potřeba brát zřetel k občanskému zákoníku (zejména § 35, § 44), ale i některá ustanovení obchodního zákona a v některých případech i k dalším zákonům. Jedna z nejčastějších smluv, která má řadu specifíků je licenční smlouva nakladatelská, některé specifické problémy, které z tohoto vztahu mohou vznikat, jsou rozvedeny v § 56.

Zákon pomocí tzv. bezúplatných zákonných licencí také řeší, za jakých okolností a kdo může omezit autorská práva (např. svoboda panoramatu), přičemž je velmi důležité, že zákon říká, že tak lze činit pouze v jím určených případech. Ty musí být vždy prováděny pouze v odůvodnitelné míře.

Do těchto licencí se řadí v první řadě citace (§ 31). Citace jsou umožněny Bernskou úmluvou (čl. 10 odst. 1 a 2), v jejímž duchu jsou definovány i v tomto zákoně. Citace se dělí na malé a velké, přičemž malé může ve svém díle užívat kdokoli, zatímco v určitých zákonem vymezených dílech (vědeckých, odborných, kritických nebo pro děl vyučovací účely) lze, pro objasnění jeho obsahu, použít i drobné dílo. K vědeckým a vyučovací účelům lze použít i větší dílo. Vždy je nutné uvést autora, název díla, pramen a musí být zřetelně odlišena od díla. Ještě je třeba zmínit, že o tom, co je dílo vědecké, nerozhoduje jeho autor, ale forma jakou je psáno. Je pravděpodobné, že v této oblasti bude docházet ke změnám, neboť evropské právo (resp. právo EU) směřuje k jiným formulacím. Zajímavostí je, že v úpravě platné do 21. května 2006, nebyla zmíněna možnost užití ve smyslu § 18, která je od té doby uvedena v odstavci 2.

Dalším případem bezúplatné zákonné licence je tzv. katalogová licence, která umožňuje použít dílo, pro propagaci výstavy či prodeje, bez souhlasu autora (§ 32), i zde je nutno uvádět všechny náležitosti jako u citací.

Specifickým případem je užití díla umístěného na veřejném prostranství. Zde zákon jmenuje jakými způsoby (fotografie, film, atp.) může být takové dílo šířeno bez souhlasu autora, formy zde uvedené lze chápat taxativně. Rovněž v tomto případě je nutno uvádět náležitosti jako v předchozích případech.

U všech těchto tzv. bezúplatných zákonných licencí zůstávají nedotčena autorská osobnostní práva (především nezasahování do díla).

Po těchto obecných paragrafech jsou jmenovány případy, kdy se určitým lidem a organizacím umožňuje za určitých podmínek zasáhnout do autorských práv, ale právní konstrukcí těchto paragrafů to není jako zásah vnímáno. Jde především o úřední a zpravodajskou licenci (§ 34), zde zákonodárce dává v „odůvodnitelné míře“, právo užít díla k

úřednímu účelu (a) a k účelu zpravodajství (b-c), bodu c se lze vyhnout tím, že toto užití člověk zakáže. Paragraf 35 pak dává možnost za určitých podmínek používat díla školní, užívat díla pro školní účely, občanské a náboženské obřady. Dále pak vznikla tzv. knihovní licence, ta § 37 umožňuje archivu, knihovně, školskému zařízení atp. vytvořit kopii, kterou smí za určitých předpokladů i dále půjčovat. Půjčování je možné teprve od novelizace (186/2006) platné od 21. května 2006, dříve bylo možno takovou kopii zhotovit je pro konzervační a archivní účely. Tento paragraf je nutno vidět ve světle několika dalších zákonů jako je např. knihovnický zákon (257/2001 Sb.). Velmi důležitá jsou i ustanovení dalších odstavců, kde je definováno za jakých podmínek lze půjčovat audio a audiovizuální díla. Paragraf 38 umožňuje zhotovit kopii pro potřeby zdravotně postižených spoluobčanů, toto se však musí dít v rozsahu odpovídajícímu jejich postižení (Licence pro zdravotně postižené). Velmi důležitá věc je řešena § 38 a, c, kde je řešena situace vznikající z technických záležitostí kolem počítačů, jedná se o prohlášení, že do autorského práva nezasahuje ten kdo náhodně nebo dočasně vytvoří elektronickou kopii, ovšem pouze za splnění té podmínky, že tato nemá samostatný hospodářský význam, nebo je součástí technologického postupu (tzv. Licence pro dočasné rozmnoženiny a nepodstatné vedlejší užití díla). V § 38 b je umožněno zhotovit fotografickou rozmnoženinu svého fotoportrétu, který byl zhotoven na objednávku, není-li smlouvou dáno jinak, může ji i nevýdělečně dále užívat (tzv. Licence pro fotografickou podobiznu). Dále je definována tzv. Licence k dílům užitého umění a dílům architektonickým a Licence pro sociální zařízení, která umožňuje nemocnicím, věznicím a obdobným zařízením využívat díla, které zhotoví záznamem vysílaných děl pro jejich potřeby. Tato licence neruší právo na odměnu autora dle § 25.

Dalším omezením je omezení autorského práva k databázi (§ 36), kde se toto vztahuje pouze na jejího oprávněného uživatele a zároveň se týká pouze stavu, kdy databázi používá pouze „za účelem přístupu k jejímu obsahu a pro běžné využívání jejího obsahu“. Toto vychází ze Směrnice 96/9/ES Evropského parlamentu a Rady EU. K databázím se samozřejmě vztahují i předchozí omezení, z databáze elektronické není možno pořizovat kopii pro vlastní použití.

Zvláštním druhem zákonné licence je tzv. úplatná zákonná licence, která se vztahuje k výkonným umělcům, je dána § 72 a definuje za jakých podmínek je a není možno užít jimi vytvořené dílo. Specifičnost těchto věcí je dána kolektivním správcem.

Bezúplatné zákonné licence platí i pro databáze a to ve smyslu § 92, kdy oprávněný uživatel její obsah využívá pro svou potřebu, vědecké nebo školní účely (nevýdělečně), nebo pro účely soudního řízení či veřejné bezpečnosti. Paragraf 94 pak odkazuje na ustanovení, která se týkají i databází. V některých situacích nastává tzn. kolektivní správa děl, která je řešena paragrafy 95 – 104 v těchto paragrafech je jsou popsány nejen případy, kdy je tato správa povinná (§ 96), ale i vzájemné vztahy z takovéto správy vyplývající (§ 100), princip kolektivního správce a smlouvy s tímto spojené (kolektivní a hromadné). Z této oblasti je patrně nejzajímavější § 104, kde jsou pravidla pro rozdělování odměn a § 103, který hovoří o možnostech, jak může ministerstvo kontrolovat kolektivní správce.

Specifickým druhem díla je zvukový záznam (§ 75) a audiovizuální dílo (§ 79), kdy práva výrobce takového záznamu definuje § 76 (resp. 80) a platnost předchozích paragrafů pak rekapituluje § 78 (resp. 82). Dále je stejným způsobem definován pojem vysílatel a vysílání (§ 83), čímž je míněno vysílání televizní a rozhlasové. Jejich práva jsou v § 84 a 86. U těchto případů se jedná o odkazy na paragrafy řešící problematiku práv obecněji, jde tedy o uzákonění faktu, že tato ustanovení se týkají také těchto specifických děl.

K databázi má majetková práva (§ 90) pořizovatel databáze a na tato práva je pohlíženo jako na práva převoditelná, tato práva jsou ve smyslu práv předchozí tj. její sdělování veřejnosti jakýmkoli způsobem, tj. smí zveřejnit i pouze její podstatnou část. Co se jednotlivých děl, z nichž je databáze složena, týká, tak práva a povinnosti autora jsou nedotčena (§ 105).

Vymáhání práv

O tom, jak se autor může domáhat a jaké prostředky mu k tomu tento zákon dává, nás informuje paragraf 40 a 42, dále je (§ 41) definována možnost obrany majitele výhradních práv. Krajním případem, ke kterému může porušování Autorského zákona vést, je trestný čin popsáný v § 270 trestního zákoníku (40/2009 Sb.) a který vyjma propadnutí věci, zákazu činnosti nebo peněžitého trestu zná i trest odnětí svobody, který může za normálních okolností dosahovat až dvou let. Při naplnění kvalifikované skutkové podstatě může být uložen trest až osm let.

Rozdělení zákona

Zákon samotný je rozdělen na dvanáct částí a je doplněn jednou přílohou, přičemž vlastní zákon je obsažen v první části, ostatní části pak obsahují změny jiných zákonů (části 2 – 10), zrušovací ustanovení (část 11) a účinnost (část 12). Příloha obsahuje *Sazebník odměn při opětném prodeji originálu díla uměleckého a v souvislosti s rozmnožováním díla pro osobní potřebu*.

Samotná první část je rozdělena podle logických kapitol na šest hlav, které jsou dále děleny na jednotlivé díly. Před první hlavou je umístěn § 1, který se nazývá předmět úpravy a informuje o tom co tento zákon ošetřuje. Po tomto vymezujícím paragrafu již začíná hlava I. Jedná se o základní a také nejdelší část zákona, která nese název *Právo autorské* a pojednává tedy o autorských právech. Je logicky dělena na sedm dílů a obsahuje 66 paragrafů. První díl (§ 2 – § 4) se zabývá samotnými předměty autorského práva a definuje nám co je dílo (§ 2), věci vyjmuté z právní ochrany (§ 3) a v § 4 pak rozlišuje a definuje pojmy zveřejnění a vydání díla. Díl druhý (§ 5 – § 8) se jmenuje autorství a vysvětluje pojmy jako autor, spoluautor, atp. Třetí díl je rozdělen na sedm oddílů a zabývá se samotnými právy (osobnostními i majetkovými) jejich vznikem, dobou jejich trvání, atd. Tento díl začíná § 9 a končí § 28. Díl čtvrtý je rozdělen na tři oddíly (§ 29 – 39) a zabývá se volným užitím a zákonnými volnými licencemi. Díl pátý (§ 40 – § 45) hovoří o ochraně práv. Díl šestý má tři oddíly (§ 46 – § 57) ve kterých jsou upraveny smluvní typy a jejich obecné možnosti. Hlava I končí sedmým dílem, který se zabývá zvláštními ustanoveními jednotlivých typů děl, jedná se o § 58 – § 66.

Hlava II obsahuje pět dílů (§ 67 – § 86), přičemž jejím námětem jsou práva související s autorským právem. V prvním dílu (§ 67 – § 74) lze najít většinu náležitostí ohledně výkonného umělce. Ve druhém dílu (§ 75 – § 78) je popsáno právo výrobce ke zvukovému záznamu, díl třetí (§ 79 – § 82) pak obsahuje prakticky totožná ustanovení pro audiovizuální díla. Díl čtvrtý (§ 83 – § 86) se týká práv televizních a royhlasových vysílatelů a díl pátý (§ 87) práva nakladatele.

Hlava III se týká výhradně databází a obsahuje § 88 – § 94.

Hlava IV se zabývá výhradně kolektivní správou práv (§ 95 – § 104).

Hlava V řeší paragrafem 105 souběh ochrany.

Hlava VI obsahuje přechodná a závěrečná ustanovení, tj. § 106 a 107.

Další části se zabývají změnami zákonů, které vznik tohoto zákona přinesl, jedenáctá část obsahuje zrušovací ustanovení a poslední, dvanáctá, část obsahuje účinnost. Poté je již pouze příloha.

Novelizace

Zákon v původním znění byl účinný do 22. května 2005, kdy začala být účinná novela 81/2005 Sb., 22. března 2006 začala být účinná novela 61/2006 Sb, která platila do dne 21. května 2006, od kdy začala účinná 216/2006 Sb. jejíž platnost je do 31. prosince 2006. Poté vstoupila v účinnost 186/2006 Sb.

Související právní dokumenty

K autorskému zákonu se vztahuje velké množství zákonů, mezinárodních smluv, které Česká republika ratifikovala, těmito dokumenty a organizacemi je ovlivněno české autorské právo, jeho působnost. Lze z nich odhadovat další vývoj a jsou nezbytné pro správné chápání jednotlivých aspektů autorského práva.

Prováděcí předpisy

- Související předpisy s autorským zákonem ČR v aktuálním konsolidovaném znění [1]
- Zákon č. 273/1993 Sb. o některých podmínkách výroby, šíření a archivování audiovizuálních děl [2]
- Zákon č. 37/1995 Sb. o neperiodických publikacích [3]
- Zákon č. 46/2000 Sb. o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů (tiskový zákon) [4]
- Zákon č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání [5] u tohoto zákona je zajímavá pouze 1. – 8. a 15. část.
- Zákon č. 455/1991 Sb. o živnostenském podnikání [6] § 2 a 3 pro plné chápání důsledků autorského zákona je § 3 odstavec 1 písmeno b a c klíčový, neboť říká (b) říká, že živnost není *využívání výsledků duševní tvůrčí činnosti, chráněných zvláštními zákony, jejich původci nebo autory.*
- Zákon č. 239/1992 o Státním fondu kultury České republiky [7]
- Zákon č. 241/1992 o Státním fondu České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie [8]
- Zákon č. 527/1990 o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích [9]
- Zákon č. 137/1990 o ochranných známkách [10]
- Zákon č. 207/2000 o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů [11]
- Zákon č. 143/2001 o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže) [12]
- Zákon č. 40/1995 o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů [13]
- Zákon č. 140/1961 Trestní zákon [14] § 152
- Zákon č. 200/1990 o přestupcích [15] § 32
- Zákon č. 237/1995 o hromadné správě autorských práv a práv autorskému právu příbuzných a o změně a doplnění některých zákonů [16]
- Zákon č. 386/2000 Vyhláška Ministerstva kultury, kterou se zrušují některé vyhlášky Ministerstva kultury [17]
- Zákon 500/2004 Správní řád [18]
- Předpis o mezinárodním právu soukromém a procesním [19]
- Zákon 337/1992 o správě daní a poplatků [20]
- Zákon 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů [21]
- Zákon 231/2001 Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání [22]
- Zákon 257/2001 o jednotné soustavě knihoven (knihovnický zákon) [23]
- Trestní zákon, § 152 ([24] 140/1961)

Mezinárodní smlouvy, které jsou pro ČR závazné

- Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněná v Paříži dne 4. května 1896, revidovaná v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněná v Bernu dne 20. března 1914 a revidovaná v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971 (Ve znění rozhodnutí Shromáždění Unie ze dne 28. září 1979). V ČR byla vydána jako vyhláška č. 133/1980 Sb. ^[25], Vyhláška 133/1980 ve formátu PDF ji lze stáhnout zde ^[26], originální anglická verze ^[27]. Zde je třeba dávat pozor, ne všechny státy přijali poslední revizi a pro některé je tak závazná některá z předchozích verzí. Pro ČR platí od 1. ledna 1993, dříve pro něj byla tato smlouva závazná v rámci Československa a to od 22. února 1921)
- Světová deklarace o duševním vlastnictví (WIPO/OMPI) ^[28]
- Všeobecná úmluva o autorském právu uzavřená v Ženevě 6. září 1952 a revidovaná v Paříži 24. července 1971
- Úmluva o zřízení Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO/OMPI) se sídlem v Ženevě (ČR je členem od 1. ledna 1993, předtím bylo členem v rámci Československa a to od 22. července 1970) (vyhláška č. 69/1975 Sb. ^[29] ve znění vyhlášky č. 80/1985 Sb.)
- Mezinárodní úmluva o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových a televizních organizací, uzavřená v Římě 26. 10. 1961 ^[30] (Pro ČR platí od 1. ledna 1993, dříve pro něj byla tato smlouva závazná v rámci Československa a to od 14. srpna 1964), známa též jako Římská úmluva o autorském právu.
- Dohoda o zřízení světové obchodní organizace, jejíž přílohou 1C je Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, sjednaná v rámci Dohody o zřízení Světové obchodní organizace dne 15. dubna 1994 v Marrakéši (ČR od r. 1995). Známa též jako TRIPS (v ČR jako 191/1995 Sb. ^[31])
- Smlouva Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) o právu autorském; Ženeva 20. prosince 1996. Smlouva vstoupila v platnost dne 6. března 2002, pro ČR je závazná od počátku. Bývá označována též jako Smlouva SODV o právu autorském 33/2002 Sb.m.s ^[31].

S touto smlouvou je spojeno též Společné prohlášení k smlouvě SODV o právu autorském, přijaté diplomatickou konferencí dne 20. prosince 1996
- Smlouva Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech (Ženeva 1996). Smlouva vstoupila v platnost dne 20. května 2002, pro ČR je závazná od počátku.

S touto smlouvou je spojeno též Společné prohlášení k smlouvě SODV o o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech, přijaté diplomatickou konferencí dne 20. prosince 1996 (text je anglicko-český (pokaždé stránka v originále a pak přeložená stránka do češtiny) je v PDF, jedná se o smlouvu č. 48 ^[32])
- Úmluva o ochraně výrobců zvukových záznamů proti nedovolenému rozmnožování jejich zvukových záznamů ^[33] sjednaná v Ženevě 29. října 1971
- Dohoda o obchodních vztazích mezi vládou ČSFR a vládou USA ^[31] (158/1991 Sb.), tato dohoda ovlivnila některé aspekty autorského zákona, tato dohoda pozbyla platnosti 31. prosince 2004 a to na základě Dodatkového protokolu mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými k Dohodě mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Spojenými státy americkými o vzájemné podpoře a ochraně investic ^[31]

Směrnice EU

Evropského pojetí autorského práva se dotýká řada směrnic vydávaných EU, které nemají sice platnost zákona, nicméně se pokouší o obecné sladění zákonů členských států a promítají se tak do jednotlivých zákonů, ohledně autorského práva lze za nejdůležitější označit patrně tyto.

- Evropská dohoda zakládající přidružení mezi Českou republikou na jedné straně a Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na straně druhé, která je známa též jako Evropská dohoda, ve sbírce zákonů vyšla jako 7/1995 Sb. ^[34], zde jsou zajímavé články 67 - 70
- Směrnice rady ze dne 14. května 1991 o právní ochraně počítačových programů (91/250/EHS) ^[35]
- Směrnice 96/9/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 11. března 1996 o právní ochraně databází (Úřední věstník Evropských společenství L 77, 27. března 1996, str. 20), na této stránce je odkaz na české znění ve formátu MS Word ^[36]
- Na této stránce jsou shrnuty další důležité směrnice s odkazy na anglický originál i český překlad. ^[37]
- Směrnice o určitých aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu, tzv. Směrnice o elektronickém obchodu v anglickém znění, ve formátu PDF ^[38]
- Směrnice o autorském právu, tj. Směrnice o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv souvisejících v informační společnosti v anglickém znění, ve formátu PDF ^[39]
- Směrnice Rady 91/250/EHS ze dne 14. května 1991 o právní ochraně počítačových programů.
- Směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s právem autorským, v platném znění.
- Směrnice Rady 93/83/EHS ze dne 27. září 1993 o koordinaci určitých předpisů týkajících se práva autorského a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu.
- Směrnice Rady 93/98/EHS ze dne 29. října 1993 o harmonizaci doby ochrany práva autorského a určitých práv s ním souvisejících, v platném znění.
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/9/ES ze dne 11. března 1996 o právní ochraně databází.
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů práva autorského a práv s ním souvisejících v informační společnosti.
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/84/ES ze dne 27. září 2001 o právu na opětný prodej ve prospěch autora originálu uměleckého díla.
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví.

Literatura

- Vladimír Smejkal, Tomáš Sokol, Martin Vlček: Počítačové právo ISBN 80-7179-009-5
- Vladimír Smejkal: Internet a §§§, ISBN 80-247-0058-1
- Ivo Telec: Autorský zákon, komentář; Beck Praha, 1997 ISBN 80-7179-106-7
- Karel Knap: Smluvní vztahy v právu autorském ORBIS, 1967
- Karel Knap: Autorské právo a předpisy související, 1998 ISBN 80-7201-126-X
- Jan Kříž: Ochrana autorských práv v informační společnosti ISBN 80-7201-190-1
- Jan Kříž: Autorský zákon, komentář a předpisy související
- Karel Knap, Otto Kunz: Mezinárodní právo autorské ISBN 80-7201-546-X
- Jiří Čermák: Internet a autorské právo ISBN 80-7201-423-4
- Pavel Vrcha: Civilní judikatura - výběr aktuálních rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu ČR, 2. vydání, Linde 2005; ISBN 80-7201-542-7

Odkazy

- Český autorský zákon 121/2000 na Wikisource ^[40]
- Český autorský zákon 40/1965 ^[41], jedná se o předchozí (již neplatný) autorský zákon
- Důvodová zpráva ^[42]
- Zde je několik zajímavých odkazů ^[43]
- V evropském právu vycházel český autorský zákon především z německého a francouzského autorského zákona, článek o francouzském autorském zákoně na anglické jazykové verzi Wikipedie ^[44], článek o německém autorském zákoně na anglické jazykové verzi Wikipedie ^[45] a článek o německém autorském zákoně na německé jazykové verzi Wikipedie ^[46]
- Česká protipirátská unie ^[47]
- OSA - Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o.s. ^[48], kolektivní správce autorských práv k hudebním dílům a zhudebněným textům
- SNA - Svaz nezávislých autorů ^[49], občanské sdružení autorů nezastupovaných kolektivními správci autorských práv
- Stránky WIPO - anglicky ^[50]

Reference

- [1] <http://www.zakonyprolidi.cz/cs/2000-121/souvislosti>
- [2] <http://aplikace.mvcr.cz/archiv2008/sbirka/1993/sb68-93.pdf>
- [3] <http://aplikace.mvcr.cz/archiv2008/sbirka/1995/sb08-95.pdf>
- [4] <http://www.sagit.cz/pages/sbirkatxt.asp?zdroj=sb00046&cd=76&typ=r>
- [5] <http://www.sagit.cz/pages/sbirkatxt.asp?zdroj=sb01231&cd=76&typ=r>
- [6] <http://business.center.cz/business/pravo/zakony/zivnost/>
- [7] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/c12571d20046a0b2c12566af007f1a09/c12571d20046a0b2c12566d40073d5b4?OpenDocument
- [8] <http://www.ufd.cz/index.php?ID=7&basket=94fa67c9145cbd9b1fa04759e5b46fce>
- [9] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/c12571d20046a0b20000000000000000/c12571d20046a0b2c12566d400738273?OpenDocument
- [10] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/c12571d20046a0b20000000000000000/c12571d20046a0b2c12566d400744fe9?OpenDocument
- [11] <http://www.sagit.cz/pages/sbirkatxt.asp?zdroj=sb00207&cd=76&typ=r>
- [12] <http://www.sagit.cz/pages/sbirkatxt.asp?zdroj=sb01143&cd=76&typ=r>
- [13] <http://www.digizone.cz/zakony/zakon-40-1995/>
- [14] <http://www.zakonycr.cz/seznamy/1401961Sb.html>
- [15] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/0/C12571D20046A0B2C12566D400736646
- [16] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/c12571d20046a0b2c12566af007f1a09/c12571d20046a0b2c12566d4007458e3?OpenDocument
- [17] <http://www.sagit.cz/pages/sbirkatxt.asp?zdroj=sb00386&cd=76&typ=r>
- [18] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/b7bf502c6d48b325c1256e47004db2e2/c12571d20046a0b2c1256f1800459a9a?OpenDocument
- [19] http://www.sagit.cz/pages/uz.asp?tema_id=19&cd=43&typ=r&det=&levelid=339314
- [20] <http://business.center.cz/business/pravo/zakony/spravadani/>
- [21] http://www.rect.muni.cz/vs/Zakon_2001.htm
- [22] <http://www.rrtv.cz/zakony/231.html>
- [23] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/b7bf502c6d48b325c1256e47004db2e2/c12571d20046a0b241256a8b003e9082?OpenDocument
- [24] http://business.center.cz/business/pravo/zakony/trestni_zakon/
- [25] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/c12571d20046a0b20000000000000000/c12571d20046a0b2c12566d40072cf4f?OpenDocument
- [26] <http://aplikace.mvcr.cz/archiv2008/sbirka/1980/sb32-80.pdf>
- [27] <http://www.law-ref.org/BERN/index.html>
- [28] <http://www.mkcr.cz/scripts/detail.php?id=394>
- [29] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/c12571d20046a0b2c12566af007f1a09/c12571d20046a0b2c12566d400728d4f?OpenDocument
- [30] http://www.psp.cz/cgi-bin/win/www/eknih/1960ns/tisky/t0177_00.htm
- [31] <http://www.lexdata.cz/web/lexdata.nsf/frameset?openpage&sbms=C1256ECC002A5AFC41256B8F0039E3FD>
- [32] <http://www.mkcr.cz/assets/autorske-pravo/sb021-02m.pdf>
- [33] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/c12571d20046a0b2c12566af007f1a09/c12571d20046a0b2c12566d4007313a8?OpenDocument
- [34] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/c12571d20046a0b2c12566af007f1a09/c12571d20046a0b2c12566d4007445af?OpenDocument
- [35] http://66.102.9.104/search?q=cache:Jm8_wnbEaAJ:www.myslenka.cz/images/s91-250.doc+%22Nedovolen%C4%9B+po%C5%99%C3%ADzen%C3%A9+rozmno%C5%BEeniny+budou+zabaveny+podle+pr%C3%A1vn%C3%ADho+

%C5%99%C3%A1du+p%C5%99%C3%ADslu%C5%A1n%C3%A9ho+%C4%8Dlensk%C3%A9ho+st%C3%A1tu%22&hl=cs&gl=cz&ct=clnk&cd=1&lr=lang_cs

- [36] http://www.myslenka.cz/evropska_unie_1.html
 - [37] <http://www.mkcr.cz/scripts/detail.php?id=364>
 - [38] http://www.cpufilm.cz/txt/e-commerce_directive.pdf
 - [39] http://www.cpufilm.cz/txt/copyright_directive.pdf
 - [40] [http://cs.wikisource.org/wiki/Autorsk%C3%BD_z%C3%A1kon_\(121/2000\)](http://cs.wikisource.org/wiki/Autorsk%C3%BD_z%C3%A1kon_(121/2000))
 - [41] http://www.lexdata.cz/web/sb_free.nsf/c12571d20046a0b20000000000000000/c12571d20046a0b2c12566d400720b55?OpenDocument
 - [42] http://www.nkp.cz/o_knihovnach/AutZak/Duv.htm
 - [43] http://www.nkp.cz/o_knihovnach/AutZak/Dop.htm
 - [44] http://en.wikipedia.org/wiki/French_copyright_law
 - [45] http://en.wikipedia.org/wiki/German_copyright_law
 - [46] http://de.wikipedia.org/wiki/Deutsches_Urheberrecht
 - [47] <http://www.cpufilm.cz/index.html>
 - [48] <http://www.osa.cz/>
 - [49] <http://www.svazautoru.org/>
 - [50] <http://www.wipo.int/portal/index.html.en>
-

Zdroje článků a přispěvatelé

Informace *Zdroj:* <http://cs.wikipedia.org/w/index.php?oldid=8020266> *Přispěvatelé:* Beren, BobM, Daewoo, Dodo, EbonyClide, Fext, H11, Hidalgo944, Jana Lánová, Jj14, Jx, Kacir, Kozuch, Li-sung, LiborX, Ludek, Lusas, Martin Kozák, Mercy, Mildasb, Mojza, Mormegil, Mychajlo, P.matel, Packa, Panoramix, Pavel Kotrč, Postrach, Prdet, Reaperman, Seberm, Sokoljan, StaraBlazkova, Suchdol, Tasselhof, Tehoř, Tlusťa, ToOb, Ufak, V. Z., Vilma, Čočkin, ŠJů, 57 anonymní úpravy

Informatika *Zdroj:* <http://cs.wikipedia.org/w/index.php?oldid=8075132> *Přispěvatelé:* Artk, Bluemask, BobM, Bruce Shorty, Dan Polansky, Daniel Pokrývka, Fox1, Fvilim, Hesper, JAn Dudík, Janek56, Japo, JohnnySolc, Loupeznik, Ludek, Lukax, Lukáš Mach, Lusas, Marek-lib, Mercy, Michal Jurosz, Milan Keršláger, MiroslavJosef, Mojza, Mormegil, Nut, Nádvořník, P.matel, Parkis, Pastorius, Pavel Jelínek, Petr.adamek, Postrach, Ragimiri, Riha, Slady, Sumil, Syntax, V. Z., Watslaw, Zagothal, Zirland, Čočkin, 23 anonymní úpravy

Klíčové slovo *Zdroj:* <http://cs.wikipedia.org/w/index.php?oldid=8101721> *Přispěvatelé:* DaBler, Jvs, Lusas, Milan Keršláger, Pavel Kotrč, ToOb, VojtechHorak

Relevance *Zdroj:* <http://cs.wikipedia.org/w/index.php?oldid=8055058> *Přispěvatelé:* Honza chodec, Lenka64, Lusas, Mercy, Pastorius, Sokoljan, Tlusťa, Zagothal, 5 anonymní úpravy

Správa dokumentů *Zdroj:* <http://cs.wikipedia.org/w/index.php?oldid=7895879> *Přispěvatelé:* Assecosol, Jj14, MainFrame, Mercy, Mvek, PleasantNightmare, Ragimiri, Sevela.p, Smuto, Xerox, Zagothal, 24 anonymní úpravy

Fulltextové vyhledávání *Zdroj:* <http://cs.wikipedia.org/w/index.php?oldid=7369783> *Přispěvatelé:* Bab dz, Beren, Hugo, Jvs, Lusas, Mercy, Smuto, ToOb, 7 anonymní úpravy

Autorský zákon *Zdroj:* <http://cs.wikipedia.org/w/index.php?oldid=7954881> *Přispěvatelé:* -jkb-, Adam Hauner, Adam Zivner, Ben Skála, Beren, BilboqCyborg, Blahma, Cinik, David Kennedy, Echoecho, Flambelle, Frette, Hippopotamus, Jakub Vrána, Kacir, KláraK, Kozuch, Legman, Madla, Mercy, MiroslavJosef, Mormegil, NIGKDO, NKP, Tlusťa, Vakomyšák, Zirland, 15 anonymní úpravy

Zdroje obrázků, licence a přispěvatelé

File: Broom icon.svg *Zdroj:* http://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Soubor:Broom_icon.svg *Licence:* GNU General Public License *Přispěvatelé:* Bayo, Booyabazooka, Davepape, Dcoetzee, Herbythyme, Ilmari Karonen, Javierme, Rocket000, The Evil IP address, 11 anonymní úpravy

Soubor: Flag of the Czech Republic.svg *Zdroj:* http://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Soubor:Flag_of_the_Czech_Republic.svg *Licence:* Public Domain *Přispěvatelé:* special commission (of code); SVG version by cs:-xfi-. Colors according to Appendix No. 3 of czech legal Act 3/1993, cs:Zirland.

Soubor: Unbalanced scales.svg *Zdroj:* http://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Soubor:Unbalanced_scales.svg *Licence:* Public Domain *Přispěvatelé:* 99of9, Booyabazooka, Mareklug, Rocket000

Licence

Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0 Unported
[//creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/)
